

Sygn. akt III KRS 17/10

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 grudnia 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jerzy Kwaśniewski (przewodniczący)

SSN Bogusław Cudowski

SSN Andrzej Wróbel (sprawozdawca)

w sprawie z odwołania W. B.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 8 czerwca 2010 roku w sprawie nieprzedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego,
po rozpoznaniu na rozprawie w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 13 grudnia 2010 r.,

oddala odwołanie.

Uzasadnienie

Krajowa Rada Sądownictwa uchwałą Nr 792/2010 z dnia 18 czerwca 2010 r. w sprawie nieprzedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu sędziego postanowiła, że Pan sędzia Sądu Okręgowego W. B. nie zostanie przedstawiony

Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisko sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego.

W uzasadnieniu uchwały Krajowa Rada Sądownictwa podniosła między innymi, że W. B. zgłosił swoją kandydaturę na wolne stanowisko sędziowskie w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w {...}; na jedno wolne stanowisko sędziowskie zgłosiło się 4 kandydatów.

Oceny kwalifikacji Kandydata dokonał sędzia Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego L. K. wyrażając pogląd, że spełnia warunki do pełnienia urzędu sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego.

Prezes Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego [...] wystawił Kandydatowi opinię z oceną „dostateczną”, zaś Prezes Naczelnego Sądu Administracyjnego przedłożył opinię z oceną „dobrą”

Kolegium Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego na posiedzeniu w dniu 12 kwietnia 2010 r. zaopiniowało pozytywnie Kandydata na urząd sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego stosunkiem głosów: cztery głosy „za”, bez głosów sprzeciwu i wstrzymujących się.

Zgromadzenie Ogólne Sędziów Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego [...] na posiedzeniu w dniu 23 kwietnia 2010 r., w którym wzięło udział 16 członków, zaopiniowało negatywnie Kandydata następującym stosunkiem głosów: 1 „za”, 12 „przeciw”, 3 głosy „wstrzymujące się.”

Biorąc powyższe pod rozagę, Krajowa Rada Sądownictwa postanowiła nie przedstawiać powyższej kandydatury Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisko sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego. Kontrkandydat J. W. oceniony najwyżej przez Krajową Radę Sądownictwa został jednogłośnie pozytywnie zaopiniowany przez Kolegium oraz uzyskał najwyższe poparcie zgromadzenia ogólnego: 14 głosów „za”, 1 „przeciw” i 1 głos „wstrzymujący się”, a także uzyskał ocenę „bardzo dobrą” od Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego i Prezesa Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego.

Te okoliczności, zdaniem Krajowej Rady Sądownictwa, spowodowały, że na posiedzeniu Rady w dniu 8 czerwca 2010 r. nie oddano głosów „za”, oddano 13

głosów „przeciw” i jeden głos „wstrzymujący się.” Tym samym przedmiotowa kandydatura nie uzyskała wymaganej, bezwzględnej większości głosów.

W. B. wniósł do Sądu Najwyższego odwołanie od powyższej uchwały, zarzucając naruszenie: 1) art. 2 i 60 Konstytucji RP w związku z art. 2 ust. 1 pkt 2 i 3 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (jednolity tekst: Dz.U. z 2010 r. Nr 11, poz. 67 ze zm.) polegające na pominięciu jednakowych zasad dostępu do służby publicznej przy ocenie kryteriów powołania na stanowisko sędziego, 2) naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 2 ust. 1 pkt 2 i 3 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa w związku z § 20 ust. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 13 listopada 2007 r. w sprawie szczegółowego trybu działania Krajowej Rady Sądownictwa oraz postępowania przed Radą (Dz.U. Nr 219, poz. 1623) poprzez niedokonanie przez Radę własnej oceny kandydata oraz odstąpienie od wszechstronnego rozważenia okoliczności, w zakresie porównania kandydatów, ich drogi zawodowej, osiągniętych wyników orzecznictwa oraz podnoszenia kwalifikacji, co miało istotny wpływ na wynik sprawy, 3) naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 2 ust. 1 pkt 2 i 3 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa w związku z § 20 ust. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 13 listopada 2007 r. w sprawie szczegółowego trybu działania Krajowej Rady Sądownictwa oraz postępowania przed Radą poprzez niedokonanie przez Radę własnej oceny kandydata oraz odstąpienie od wszechstronnego rozważenia okoliczności w sytuacji, gdy w treści opinii sporządzonej przez sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego, która została odczytana podczas Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w dniu 23 kwietnia 2010 r., zostały zawarte, jako podstawa opiniowania, nieprawdziwe i niepotwierdzone zarzuty dotyczące niewłaściwego postępowania kandydata W. B., poprzez przytoczenie treści pomówień i oszczerstw zawartych w pismach osób postronnych, które to pisma zostały załączone do akt osobowych kandydata niezgodnie z art. 67 Prawa o ustroju sądów powszechnych w związku z § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 1 marca 2002 r. w sprawie wzoru wykazów dla sędziów sądów powszechnych oraz sposobu ich prowadzenia (Dz.U. Nr 26, poz. 262 ze zm.), co miało istotny wpływ na wynik sprawy.

Wskazując na powyższe, wniósł o uchylenie zaskarżonej uchwały w całości i przekazanie sprawy Krajowej Radzie Sądownictwa do ponownego rozpatrzenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 13 ust. 2 zdanie pierwsze ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa, sędzia albo osoba, której praw lub obowiązków dotyczy uchwała Rady wydana w indywidualnej sprawie, może odwołać się od takiej uchwały do Sądu Najwyższego, z powodu sprzeczności uchwały z prawem, o ile przepisy odrębne nie stanowią inaczej. Prawo to, w odniesieniu do uchwały odmawiającej przedstawienia Prezydentowi RP wniosku o powołanie sędziego zostało wprowadzone przez art. 1 ustawy z dnia 12 lutego 2009 r. (Dz.U. Nr 54, poz. 440) zmieniającej ustawę o KRS z dniem 17 kwietnia 2009 r. w następstwie wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 27 maja 2008 r., SK 57/06 (Dz.U. Nr 96, poz. 621, OTK-A 2008 nr 4, poz. 63), zgodnie z którym art. 13 ust. 2 zdanie drugie ustawy o KRS w zakresie, w jakim wyłączał tę możliwość został uznany, z dniem 5 czerwca 2008 r., za sprzeczny z Konstytucją.

Kognicja Sądu Najwyższego do oceny uchwał Krajowej Rady Sądownictwa obejmuje – zgodnie z art. 13 ust. 2 ustawy o KRS - wyłącznie badanie, czy uchwała nie pozostaje w sprzeczności z prawem. Oznacza to, że Sąd Najwyższy nie ma kompetencji do merytorycznego rozpatrywania kwalifikacji kandydata na sędziego. Z tego też względu, zgodnie z art. 13 ust. 5 ustawy o KRS, Sąd Najwyższy uchwałę Rady uchyla i sprawę przekazuje do ponownego rozpoznania albo odwołanie oddala; nie może natomiast jej uchylić i orzec co do istoty sprawy (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 10 czerwca 2009 r., III KRS 10/08; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2009 r. III KRS 13/09).

W związku z zarzutami zawartymi w odwołaniu należy zważyć, że zasady i tryb powoływania sędziów sądów powszechnych zostały uregulowane w szczególności w ustawie z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. Nr 98, poz. 1070 ze zm., dalej jako „Prawo o ustroju sądów powszechnych”) oraz w ustawie o Krajowej Radzie Sądownictwa. Zgodnie z przepisami Prawa o ustroju sądów powszechnych o każdym wolnym stanowisku sędziowskim Minister Sprawiedliwości niezwłocznie obwieszcza w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej "Monitor Polski".

Postępowanie kwalifikacyjne składa się zasadniczo z dwóch etapów, a mianowicie postępowania przed organami samorządu sędziowskiego i postępowania przed Krajową Radą Sądownictwa, która jest swoistym, samodzielnym, centralnym organem państwowym, którego funkcje powiązane są z władzą sądowniczą. KRS zgodnie z art. 186 ust. 1 Konstytucji, stoi na straży niezależności sądów i niezawisłości sędziów (wyrok TK z 15 grudnia 1999 r., sygn. P. 6/99, OTK ZU nr 7/1999, poz.164).

Każdy, kto spełnia warunki objęcia stanowiska sędziego sądu powszechnego, może zgłosić swoją kandydaturę na jedno wolne stanowisko sędziowskie w ciągu miesiąca od obwieszczenia Ministra Sprawiedliwości o wolnym stanowisku sędziowskim. Kandydaturę zgłasza się prezesowi sądu okręgowego - gdy zgłoszenie dotyczy stanowiska, jak w niniejszej sprawie, sędziego sądu rejonowego. W wypadku, gdy swoją kandydaturę zgłosiła osoba, która nie spełnia warunków do objęcia stanowiska sędziego sądu powszechnego, o których mowa w art. 61 § 1 pkt 1, 3, 4 oraz 6 i 7 Prawa o ustroju sądów powszechnych, albo gdy zgłoszenie nastąpiło po upływie terminu, o którym mowa w art. 57 § 1 prawa o ustroju sądów powszechnych, lub gdy zgłaszający się nie spełnia wymogów formalnych określonych w tym przepisie, prezes sądu zawiadamia zgłaszającego o pozostawieniu zgłoszenia bez rozpatrzenia, podając przyczynę. Osoba, której zgłoszenie pozostawiono bez rozpatrzenia, może, w terminie 7 dni, złożyć pisemne zastrzeżenie. Jeżeli prezes sądu nie uwzględni zastrzeżenia, niezwłocznie przekazuje je, wraz ze zgłoszeniem, Krajowej Radzie Sądownictwa. W sprawie pozostawienia zgłoszenia bez rozpatrzenia rozstrzyga Krajowa Rada Sądownictwa.

Następnie, prezes sądu, po stwierdzeniu spełniania warunków przez kandydata, przedstawia jego kandydaturę właściwemu kolegium sądu, wraz z oceną jego kwalifikacji, oraz określa termin zgromadzenia ogólnego sędziów, na którym będzie prezentowana kandydatura, wraz z opinią kolegium o kandydacie. Zgromadzenie ogólne sędziów ocenia zgłoszonych kandydatów w drodze głosowania i przekazuje prezesowi właściwego sądu wszystkie zgłoszone kandydatury, ze wskazaniem liczby uzyskanych głosów. Prezes właściwego sądu przekazuje Krajowej Radzie Sądownictwa, za pośrednictwem Ministra

Sprawiedliwości, ocenione kandydatury. Ponadto kandydata na każde wolne stanowisko sędziowskie może zgłosić Radzie Minister Sprawiedliwości.

Minister Sprawiedliwości zasięga od wojewódzkiego (Stołecznego) komendanta Policji informacji o kandydatach na stanowiska sędziowskie, niezajmujących stanowiska sędziego lub prokuratora, a następnie przedstawia kandydatury Krajowej Radzie Sądownictwa, wyrażając o każdym z kandydatów opinię wraz z uzasadnieniem oraz przekazując informację uzyskaną od komendanta wojewódzkiego (Stołecznego) Policji.

Dalszy etap postępowania reguluje ustawa o Krajowej Radzie Sądownictwa. Krajowa Rada Sądownictwa rozpatruje i ocenia kandydatury na stanowiska sędziów sądów powszechnych, a następnie podejmuje uchwałę w sprawie przedstawienia bądź nieprzedstawienia Prezydentowi RP wniosku o powołanie danej osoby na stanowisko sędziowskie. Z kolei, zgodnie z art. 13 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa sędzia albo osoba, której praw lub obowiązków dotyczy uchwała, wydana w indywidualnej sprawie, może odwołać się od takiej uchwały do Sądu Najwyższego, z powodu sprzeczności uchwały z prawem, o ile przepisy odrębne nie stanowią inaczej. Odwołanie nie przysługuje w sprawach określonych w art. 2 ust. 1 pkt 6. Natomiast w myśl art. 179 Konstytucji Prezydent powołuje sędziów na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa; nie może powołać osoby nieobjętej wnioskiem tego organu.

Ponadto, zgodnie z § 20 ust. 1 rozporządzenia w sprawach indywidualnych Rada podejmuje uchwały po wszechstronnym rozważeniu wszystkich okoliczności sprawy na podstawie udostępnionej dokumentacji oraz wyjaśnień uczestników postępowania. Rada nie rozważa okoliczności objętych ochroną informacji niejawnych, jeżeli nie zostały jej one przedstawione w sposób przewidziany prawem. W ust. 2 tego przepisu stwierdza się, że sprawy indywidualne umieszczone w porządku obrad przedstawia na posiedzeniu plenarnym referent sprawy lub w jego zastępstwie inny członek zespołu. Referent przedstawia zwięzłe stan sprawy, zaznaczając okoliczności istotne dla podjęcia uchwały przez Radę, stanowisko zespołu w rozstrzyganej sprawie oraz odpowiada na pytania członków Rady zmierzające do uzupełnienia referatu oraz wyjaśnienia motywów zajętego stanowiska.

Z powołanych przepisów wynika, że kwalifikacje kandydata na stanowisko sędziowskie są sprawdzane i oceniane wielokrotnie na etapie postępowania kwalifikacyjnego przez właściwego prezesa sądu, następnie kolegium sądu, które wyraża opinię o kandydacie, a następnie przez zgromadzenie ogólne sądu, które głosuje kandydatury na wolne stanowiska sędziowskie. Opinię o kandydacie wyraża także Minister Sprawiedliwości. Ponadto, utrwaliła się prawidłowa praktyka wyrażania opinii o kandydacie przez sędziego (wizytatora), na zlecenie prezesa sądu.

W sprawach powołania na stanowisko sędziego wojewódzkiego sądu administracyjnego stosuje się przepisy Prawa o ustroju sądów administracyjnych, a w sprawach nieuregulowanych w tym prawie stosuje się odpowiednio przepisy o ustroju sądów powszechnych, a w tych przepisach uprawnienia Ministra Sprawiedliwości przysługują Prezesowi Naczelnego Sądu Administracyjnego (art. 29 Prawa o ustroju sądów administracyjnych).

Skarżący zarzuca zaskarżonej uchwale, że została podjęta w sytuacji niedokonania przez Krajową Radę Sądownictwa własnej oceny kandydata oraz odstąpienia od wszechstronnego rozważenia okoliczności. Stanowisko to nie jest trafne. Nie ma bowiem wątpliwości, że wszystkie wymagane prawem opinie o kandydacie zostały rozważone i ocenione przez Krajową Radę Sądownictwa, o czym świadczy uzasadnienie zaskarżonej uchwały. Ocena kwalifikacji i przydatności kandydatów na sędziów należy do Krajowej Rady Sądownictwa, która zgodnie § 20 ust. 1 rozporządzenia podejmuje w tej sprawie uchwałę „na podstawie udostępnionej dokumentacji,” a zatem na podstawie dokumentów przekazanych przez Ministra Sprawiedliwości, w tym rzeczonych opinii o kandydacie ewentualnie innych dokumentów przekazanych przez zainteresowanego kandydata. Skarżący nie zarzuca, że udostępniona Krajowej Radzie Sądownictwa dokumentacja dotycząca jego kandydatury, była niepełna.

Nieusprawiedliwiony jest zarzut, że Krajowa Rada Sądownictwa nie dokonała własnej oceny własnej kandydata i odstąpiła od wszechstronnego rozważenia okoliczności sprawy. Skarżący wydaje się nie dostrzegać, że Krajowa Rada Sądownictwa rozstrzyga sprawę indywidualną na podstawie przekazanych dokumentów, w tym opinii o kandydacie. Niewątpliwie przedmiotowe opinie

stanowią materiał dowodowy, który jest oceniany przez Krajową Radę Sądownictwa zgodnie z zasadami swobodnej oceny dowodów. Dokonując takiej oceny zgromadzonych opinii, Krajowa Rada Sądownictwa dokonuje tym samym własnej oceny kwalifikacji i przydatności kandydata na urząd sędziego, zwłaszcza wtedy, gdy jak w niniejszej sprawie, wśród wystawionych w toku postępowania kwalifikacyjnego opinii o kandydacie, są zarówno opinie pozytywne jak i negatywne. Uwzględnianie przez Krajową Radę Sądownictwa opinii o kandydacie nie może być zatem kwalifikowane jako zaniechanie wszechstronnego rozważenia okoliczności sprawy, a oparcie się na jednej jako niedokonanie własnej oceny kandydata. okoliczności sprawy. Opinie o kandydacie, formułowane przez upoważnione podmioty, zawierają bowiem ocenę jego kwalifikacji zawodowych, osiąganych przez niego wyników w orzecznictwie czy przebiegu służby, a zatem stanowią – w zwykłych okolicznościach - wystarczającą podstawę do rzetelnej oceny kandydata na urząd sędziego przez Krajową Radę Sądownictwa.

Odnosnie zaś do zarzutu naruszenia art. 60 Konstytucji w związku z art. 61 Prawa o ustroju sądów powszechnych, to należy zważyć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału Konstytucyjnego, przepis ten gwarantuje każdemu obywatelowi, korzystającemu z pełni praw publicznych, prawo ubiegania się o przyjęcie do służby publicznej, nie gwarantuje natomiast przyjęcia do tej służby. Ustawodawca uprawniony jest bowiem do sformułowania dodatkowych warunków, uzależniając od ich spełnienia uzyskanie określonych stanowisk w służbie publicznej, z uwzględnieniem ich rodzaju oraz istoty. Organy władzy publicznej muszą ponadto określić liczbę obsadzanych stanowisk stosownie do potrzeb państwa. W tym kontekście z art. 60 Konstytucji wynika zapewnienie równości szans dla osób podejmujących starania o pełnienie funkcji w służbie publicznej. Analizowany przepis z jednej strony wymaga od ustawodawcy ustanowienia regulacji materialnoprawnych, określających przejrzyste kryteria selekcji kandydatów i obsadzania poszczególnych stanowisk w służbie publicznej, a z drugiej strony, nakazuje stworzenie odpowiednich gwarancji proceduralnych, zapewniających weryfikowalność decyzji w sprawie naboru do służby. Brak odpowiednich procedur kontrolnych i odwoławczych stanowić może istotną przeszkodę w stosowaniu przyjętych reguł, a tym samym naruszać będzie

konstytucyjny wymóg traktowania starających się o dostęp do służby na jednakowych zasadach (por. w szczególności wyroki: z 9 czerwca 1998 r., sygn. K. 28/97, OTK ZU nr 4/1998, poz. 50, z 14 grudnia 1999 r., sygn. SK 14/98, OTK ZU nr 7/1999, poz. 163, z 8 kwietnia 2002 r., sygn. SK 18/01, OTK ZU nr 2/A/2002, poz. 16). "Art. 60 Konstytucji stanowi źródło precyzyjnie określonych konstytucyjnych praw podmiotowych, które muszą być przestrzegane przez organy władzy publicznej" (wyrok z 29 listopada 2007 r., sygn. SK 43/06).

Ponadto, prawo wynikające z art. 60 Konstytucji ma charakter gwarancji formalnej, jako że normy konstytucyjne, poza wymogiem obywatelstwa polskiego, nie określają przesłanek, jakie muszą być spełnione przez osoby ubiegające się o stanowisko w służbie publicznej. Przepis ten nie może być zatem podstawą dochodzenia przed sądem roszczenia o dopuszczenie do pracy czy pełnienie konkretnej funkcji, zajmowanie określonego stanowiska. Dobrem chronionym przez art. 60 Konstytucji jest przejrzystość i jawność reguł stosowanych przy określaniu wymagań związanych z objęciem funkcji w służbie publicznej. W prawie gwarantowanym tym przepisem Konstytucji mieści się również weryfikowalność stosowanych kryteriów naboru do służby - władza publiczna uprawniona jest do ustalania szczególnych warunków dostępu do konkretnej służby, a więc selekcyjnego naboru do służby publicznej. Konieczne jest jednak stworzenie odpowiednich gwarancji praworządności decyzji dotyczących dostępu do służby publicznej, tak aby wykluczyć wszelką dowolność działania władzy publicznej (por. wyrok z 9 czerwca 1998 r., sygn. K. 28/97).

Należy w związku z powyższym zważyć, że w wyroku z 29 listopada 2007 r. (sygn. SK 43/06), Trybunał stwierdził również, że nie ulega wątpliwości, iż prawo dostępu do służby publicznej obejmuje także stanowiska sędziowskie. "Szczególna ranga oraz rola sądów w zakresie realizacji konstytucyjnych wolności i praw wymaga, aby przedstawione wyżej zasady konstytucyjne były respektowane w sposób szczególnie skrupulatny przy obsadzaniu stanowisk sędziowskich. Biorąc pod uwagę konstytucyjną zasadę niezawisłości sędziów, należy wykluczyć wszelką arbitralność i dowolność w tym zakresie. Art. 60 Konstytucji nie gwarantuje prawa do awansu osobom przyjętym do służby publicznej. Z drugiej jednak strony ubieganie się o przeniesienie na wyższe stanowisko zbiega się z reguły z

kandydowaniem na to stanowisko nie tylko osób, które już zostały przyjęte do służby publicznej, ale także osób, które ubiegają się o dane stanowisko, nie należąc jeszcze do służby publicznej. Z tego względu konstytucyjne prawo dostępu do służby publicznej musi zostać odniesione do poszczególnych rodzajów stanowisk w obrębie służby publicznej. Rozważane prawo obejmuje nie tylko ogólne prawo do ubiegania się o przyjęcie do służby publicznej w ogóle, ale także prawo do ubiegania się o określone stanowisko w obrębie tej służby, a przedstawione wyżej gwarancje dotyczące dostępu do służby publicznej muszą odnosić się do procedur obsadzania poszczególnych rodzajów stanowisk w służbie publicznej. Gwarancje te zapewniają jednakową ochronę kandydatów już zatrudnionych w służbie publicznej i kandydatów spoza tej służby".

Ponadto, zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału Konstytucyjnego art. 60 Konstytucji nie gwarantuje przyjęcia do służby publicznej, gwarantuje jednak każdemu obywatelowi, korzystającemu z pełni praw publicznych, prawo dostępu do służby publicznej na jednakowych zasadach. Z art. 60 Konstytucji wynika więc konstytucyjne prawo każdego do ubiegania się o przyjęcie do służby publicznej na jednakowych zasadach. Ustawodawca uprawniony jest do sformułowania szczegółowych warunków, uzależniając od ich spełnienia ubieganie się o określone stanowiska w służbie publicznej, z uwzględnieniem rodzaju stanowiska oraz jego charakteru. Organy władzy publicznej muszą ponadto określić liczbę obsadzanych stanowisk stosownie do potrzeb państwa. W tym kontekście celem art. 60 Konstytucji jest zapewnienie równości szans dla osób podejmujących starania o pełnienie funkcji w służbie publicznej; realizacja art. 60 Konstytucji z jednej strony wymaga od ustawodawcy ustanowienia regulacji materialnoprawnych, określających przejrzyste kryteria selekcji kandydatów i obsadzania poszczególnych stanowisk w służbie publicznej, a z drugiej strony nakazuje stworzenie odpowiednich gwarancji proceduralnych, zapewniających weryfikowalność decyzji w sprawie naboru do służby.

Należy też przypomnieć, że zakres sądowej kontroli spraw powoływania na stanowiska sędziowskie, powinien być powiązany z treścią samego prawa gwarantowanego w art. 60 Konstytucji. „Nie można tracić z pola widzenia, że przedmiotem tej ochrony jest przede wszystkim formalny aspekt dostępu do służby,

a więc związany z przestrzeganiem jednolitych kryteriów i procedur postępowania, a nie sama ocena kwalifikacji czy też wiarygodności danej osoby z punktu widzenia kryteriów stosowanych w ramach tego postępowania.(...)Kontrola sądowa nie stwarza więc podstaw do wkraczania w zakres kompetencji Krajowej Rady Sądownictwa, ponieważ mogłoby to oznaczać naruszenie konstytucyjnych uprawnień i kompetencji Rady wynikających z art. 179 Konstytucji. Ochrona sądowa, udzielana kandydatowi na określone stanowisko sędziowskie, obejmowałaby zatem kontrolę tego postępowania pod względem jego zgodności z prawem - w takim zakresie, jak to wyżej zostało określone, a więc byłaby ograniczona do oceny zgodności z prawem zastosowanej in casu procedury oceny kandydatury i w efekcie przedstawienia Prezydentowi RP wniosku o powołanie lub odmowy objęcia danego kandydata takim wnioskiem. Poddanie kontroli sądowej wyników postępowania przed KRS w takiej indywidualnej sprawie nie może natomiast znaczyć, że sąd uczestniczyłby w decydowaniu o obsadzie określonego stanowiska sędziowskiego”(wyrok TK z 27 maja 2008 r. SK 57/06, OTK-A 2009 nr 3 poz. 28).

Tymczasem skarżący nie wykazał, że Krajowa Rada Sądownictwa podejmując zaskarżoną uchwałę nie zastosowała jednolitych kryteriów oceny kwalifikacji obu kandydatów, w szczególności zaś nie wykazał czym różniły się kryteria zastosowane wobec skarżącego od kryteriów, według których kandydatura kontrkandydata do urzędu sędziowskiego zyskała akceptację Krajowej Rady Sądownictwa.

Skarżący zarzuca, że opinia Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego została podjęta na podstawie niepotwierdzonych i nieprawdziwych zarzutów dotyczących rzekomo niewłaściwego postępowania kandydata, zawartych w pismach załączonych do akt osobowych kandydata niezgodnie z art. 67 Prawa o ustroju sądów powszechnych. Zarzut ten jest bezpodstawny, bowiem przepis art. 67 Prawa o ustroju sądów powszechnych reguluje prowadzenie osobnego wykazu służbowego dla sędziego według wzoru i sposobu określonego w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 1 marca 2002 r. w sprawie wzoru wykazów dla sędziów sądów powszechnych oraz sposobu ich prowadzenia (Dz.U. Nr 26, poz. 262 ze zm.). Tymczasem przedmiotowe pisma

zostały dołączone nie do wykazu służbowego, lecz do akt osobowych sędziego, a zatem przepis art. 67 Prawa o ustroju sądów powszechnych nie został naruszony w toku niniejszego postępowania kwalifikacyjnego.

Biorąc powyższe pod rozwagę, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.